

กว่าจะเห็นแสงธรรม

รักชนก บึงมุ่ม

R20007

ข้าพเจ้าเป็นชาวขอนแก่นโดยกำเนิด แต่ไปรับราชการครูอยู่จังหวัดชลบุรี
ตอนนี้ข้าพเจ้าอายุ ๓๕ ปี ย้อนเวลาไปเมื่อ ๑๐ ปีที่แล้ว ข้าพเจ้าอายุ ๒๕ ปี ชีวิต
ทุกๆด้านดู(เหมือน)ดีและมีความสุขมาก เพราะข้าพเจ้าเพิ่งจะ แต่งงาน สามีของ
ข้าพเจ้าเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจ (กฟผ.) ไม่ทราบว่าเป็นวิกฤติหรือโอกาสที่ทำให้
ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือประเภท How to:ทำอย่างไรจึงจะประสบความสำเร็จ อะไร
ประมาณนั้น หนังสือแปลเหล่านี้ที่ทยอยๆทั้งหลายทั้งปวงเป็นของฝรั่ง การอ่านหนังสือ
และเสพสื่อประเภทนี้เป็นจำนวนมาก ทำให้ทัศนคติข้าพเจ้าเปลี่ยนและเกิดความอึดเข็ม
หรืออาจเป็นเพราะข้าพเจ้าเองโง่เขลาเบาปัญญาก็เป็นได้ เห็นผิดเป็นชอบ เห็น
กงจักรเป็นดอกบัว กล่าวโดยสรุปคือไม่ทราบสาเหตุอันแน่ชัด แต่ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจ
แยกทางกับสามี ผู้ซึ่งเป็นคนดีที่หายากคนหนึ่ง แล้วความมืดมนและความสับสนใน
ชีวิตก็เกิดขึ้น คำกล่าวที่ว่า “ถ้าไม่มีทุกข์ ก็ไม่เห็นธรรม” เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าบัดนี้แล้ว
เมื่อแยกทางกับสามีแล้วและกำลังตั้งท้องอยู่ ข้าพเจ้าได้หนังสือกฎแห่งกรรมธรรม
ปฏิบัติจากเพื่อนครูคนหนึ่ง ซึ่งท่านคงเห็นว่าข้าพเจ้าเครียดจัด นอนไม่หลับ ตอนนั้น
พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าหนังสือออกมาก็เล่ม แต่ข้าพเจ้าได้อ่านหมด
ข้าพเจ้าเกิดศรัทธาประสาทะอย่างแรงกล้า ตั้งปณิธานว่าจะต้องไปเข้ากรรมฐานให้ได้
พอกกลางปี พ.ศ.๒๕๔๑ ข้าพเจ้าอยู่ในสภาพแม่ลูกอ่อน จะเป็นด้วยการอ่านหนังสือกฎ
แห่งกรรมซ้ำแล้วซ้ำเล่าหรืออย่างไรไม่ทราบ ก็ในหนึ่งข้าพเจ้าฝันว่าพระเดชพระคุณหลวง
พ่อจรัญได้ปรากฏลอยตัวอยู่ในอากาศบนหัวนอนของข้าพเจ้า และบอกให้ข้าพเจ้าไปเข้า

กรรมฐาน “กรรมกำลังจะตามทัน” ข้าพเจ้าเองก็งงๆ เพราะไม่เคยรู้จักหรือเห็นหลวงพ่อดำตามสื่อใดๆมาก่อน นอกจากหนังสือที่อ่านนั้น

จะว่าไปแล้วลองนึกๆดูตั้งแต่ข้าพเจ้าเกิดมาจะบอกว่าครอบครัวของเรา “มีติดบอด” ก็ว่าได้ เพราะนอกจากการทำบุญตักบาตรตามประเพณีนิยมแล้ว เราไม่เข้าใจใดๆในพระพุทธศาสนาเลย ในช่วงเป็นแม่ลูกอ่อนได้เกือบปีแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้ขออนุญาตมารดาไปเข้ากรรมฐานหลายครั้งแต่ไม่สำเร็จ หากเป็นเมื่อก่อนช่วงที่ยังไม่มีบุตรแล้วมีหรือที่ข้าพเจ้าจะยอมขึ้นชื่อว่า “ขอ” จะอนุญาตหรือไม่ข้าพเจ้าก็จะไป(ตามประสาคนอวดดีที่ไม่ค่อยจะมีดี) แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าต้องเชื่อฟัง ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าเกิดความกตัญญูรู้คุณอันใดขึ้นมาหรอก เป็นเพราะข้าพเจ้ายังต้องพึ่งแม่ให้ช่วยเลี้ยงหลานในเวลาที่ข้าพเจ้าไปทำงานต่างหาก ชีวิตข้าพเจ้าถึงทางตันแล้ว บุญเก่าของข้าพเจ้าคงพอมืออยู่บ้าง คำอธิษฐานก็มีเงารางๆว่าจะเป็นจริงขึ้นมา “ขอให้ได้ไปสร้างกุศลผลบุญด้วยเถิดเจ้าค่ะ” แล้ววันนั้นก็มาถึงจริงๆ เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๒ ตอนนั้นสำนักงานสามัญศึกษาจังหวัดขอนแก่น (สศจ.ขก.) ได้จัดโครงการพัฒนาจิตเฉลิมพระเกียรติขึ้นที่ศูนย์ปฏิบัติธรรม สวนเวฬุวัน ผู้อำนวยการโรงเรียนแจ้งว่าโครงการฯรับสมัครอาจารย์โรงเรียนละ ๒ คน ข้าพเจ้ามีข้ออ้างกับแม่แล้วว่าไปราชการ (ขณะนั้นแม่ของข้าพเจ้าโกรธข้าพเจ้ามากที่ทำให้ท่านอับอายขายหน้า และไม่สู้พอใจข้าพเจ้าและหลานที่ชีวิตเหมือนจะไปได้สวย ค่อนข้างสุขสบาย แต่ต้องกลับมาอยู่บ้านในสภาพม่าย น่าเห็นใจแม่ซึ่งตกที่นั่งลำบากพอกๆกับข้าพเจ้า กลืนไม่เข้าคายไม่ออก จึงจำใจต้องเลี้ยงหลาน ก็คือลูกของข้าพเจ้านั่นเอง) ครั้งนั้นข้าพเจ้าดีใจตื่นเต้นอีก ทั้งตั้งใจปฏิบัติอย่างเคร่งครัด ฟังจะรู้ในบัดนี้เองว่า เคนจงกรม นั่งสมาธิ เป็นเช่นนี้เองหนอ ขณะปฏิบัติธรรมเดินจงกรมนั้น ข้าพเจ้าแปลกใจว่าทำไมเราสามารถเดินได้พร้อมทั้งฟังชานคิด โนนคิดนี้ไปได้พร้อมๆกัน ส่วนนั่งสมาธินั้นก็มิแต่ฟังหนอกับบ่วงหนอ

วันที่สองของการปฏิบัติ ข้าพเจ้าเกิดความซาบซึ้งในธรรม สงสารตัวเองอย่างแรงกล้า เราเกิดมาทำไม แล้วน้ำตาก็ไหล ไหลมากจนถึงกับสะอึกสะอื้น (ข้าพเจ้าคิดว่าคงจะแปรผันตรงกับความคิดที่เกิดขึ้นแล้วนั่นเอง คือร้องไห้มาก ทำผิดไว้มาก อันนี้คิดเอง) แล้วข้าพเจ้าก็ได้แต่รำพันในใจว่าแม่จ๋า แม่อย่าฟังเป็นอะไรไปนะ ก่อนที่ลูกจะได้กราบขออโหสิกรรมกับแม่ อยู่ให้ลูกได้ตอบแทนพระคุณของแม่ก่อน ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีก็เกิดในมโนสำนึก และความรู้สึก เป็นหนี้บุญคุณใครต่อใครก็หลังไหลเข้ามามากมายไปหมด โอ...เราจะชดใช้ยังไงหมดหนอ อีกทั้งหนี้แผ่นดินเกิดผืนนี้ “ทำไมเราเห็นแสงธรรมช้าจัง” สิ่งที่ไม่ควรทำไม่ควรทำ สิ่งที่ต้องทำ มีมาเป็นฉากๆ จนอยากได้สมุดปากกามาจดไว้ ตั้งแต่เป็นครูมาความรู้สึกรักและปรารถนาดีกับเด็กฟังจะเกิดขึ้นอย่างจริงจัง ก็ตอนที่ได้มาเข้ากรรมฐานนี้เอง ข้าพเจ้าก็คิดได้ว่าการที่เราทำอะไรไม่เข้าทำไม่ดังมานั้น เป็นเพราะอวิชชาความไม่รู้ วิธีแก้วิชชาหาได้มีในหลักสูตรการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาไม่ แต่เป็นไปได้โดยการปฏิบัติธรรมวิปัสสนากรรมฐาน ตามคำสอนในพระพุทธศาสนา แล้วผลที่ได้ก็เป็นปัจเจกต่าง คือรู้ได้เฉพาะตน ดังคำกล่าวเชษฐชนในคำทำวัตรเช้า-เย็นว่า “ท่านจงมาดูเถิด” คิดได้ดังนี้แล้วก็อดห่วงลูกศิษย์ลูกหาไม่ได้ นี่เราเป็นครูเรายังพลาดพลั้ง เด็กควรจะได้รับโอกาสดีๆ ในชีวิตเช่นนี้บ้าง ข้าพเจ้าจึงเขียนโครงการพัฒนาจิตเฉลิมพระเกียรติสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ กลุ่มเป้าหมายก็คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ที่ข้าพเจ้าสอน ช่วงเวลาคือวันที่ ๒๕ ธ.ค. ๒๕๔๒ - ๑ ม.ค. ๒๕๔๓ โครงการได้รับการตอบรับโดยคำก่อนขอจากเพื่อนร่วมงาน และเขาก็หัวเราะเยาะข้าพเจ้าในฐานะผู้ประสบปัญหาชีวิตบ้านแตก และมากไปกว่านั้น ให้กำลังใจข้าพเจ้าว่า ไม่ใช่หน้าที่ของ ครูหมวดวิทยาศาสตร์ (ข้าพเจ้าจบเคมี) โครงการลักษณะ เช่นนี้จะต้องจัดโดยหมวดสังคมศึกษา (แต่ไม่มีใครจัด) ด้วย สติปัญญาอันน้อยนิดของข้าพเจ้าก็ได้เข้าใจในบัดนี้ว่า “การเจริญ

ในพระศาสนาจะต้องเกิดกับครูผู้สอนสังคัมศึกษาเท่านั้น” ข้าพเจ้าก็ยังคงรู้โดยเข้าไปขอชี้แจงกับผู้บังคับบัญชา ชักแม่น้ำทั้ง ๕ อีกทั้งไม่ขอใช้งบประมาณโรงเรียน จากการคัดค้านท้วงของข้าพเจ้า ผู้อำนวยการคงเห็น แวดตาเอาจริงเอาจัง แล้วโครงการก็ได้รับอนุมัติและให้ ใช้งบประมาณโรงเรียนตามที่ขอ ต้องขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการวิรัช เจริญเชื้อ ที่เมตตาข้าพเจ้าเสมอมา และข้าพเจ้าก็ทำโครงการต่อเนื่องมาอีก ๑ ปี ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็ย้ายมาอยู่ที่โรงเรียนชลราษฎรอำรุง(ชลชาย) จังหวัดชลบุรี

นับจากปี ๒๕๔๒ เป็นต้นมา ชีวิตของข้าพเจ้าก็เข้า - ออกวัดเป็นประจำ สม่ำเสมอ เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานอย่างน้อยปีละ ๗ วัน ช่วงปีคภาคฤดูร้อน และ ๓ วันบ้าง ๒ วันบ้าง ในช่วงหยุดวันสำคัญต่างๆแล้วแต่สะดวก และสวดมนต์ บทพาหุงมหากาและอิติปิโสทำอายุบวชหนึ่งเสมอ เพื่อสะสมหน่วยกิตตามคำสั่งสอนของพระเดชพระคุณ พระธรรมสิงหบุราจารย์(หลวงพ่อจรัญ) ซึ่งเป็นเนื่อนาบุญอันอุดมของข้าพเจ้าและประชาชนทั่วไป ผู้หาทางออกทางสว่างให้แก่ชีวิต ส่วนใหญ่ที่ข้าพเจ้าไปปฏิบัติธรรมนั้นคือศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน จังหวัดขอนแก่น สาขาวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี (ส่วนน้อยคือวัดอัมพวันแห่งนี้ที่ข้าพเจ้าเคยมาปฏิบัติแล้ว ๒ ครั้ง ครั้งละ ๗ วัน)

ซึ่งต่อมาผู้อำนวยการศูนย์ฯ คือ พระครูภาวนาวิสุทธิ (ธีรวัฒน์ จานุดตโร) ท่านได้มรณภาพลง ข้าพเจ้าเศร้าใจอย่างที่สุด ไม่อยากกำหนดเพราะใจห่อเหี่ยว หรือมันคงเหี่ยวจนห่อไม่ได้นั่นแหละ ก็เกิดคำถามขึ้นในใจตนเองว่าทำอะไรหนอเราจึงจะทดแทนบุญคุณครูบาอาจารย์ได้ ทำอย่างไรร่วมโพธิ์ร่วมไทรของสังคมจึงจะมีชีวิตอยู่ยืนยาว นี่เราใช้ครูบาอาจารย์หมดไป ๑ ท่าน เรายังไม่ก้าวหน้าไปถึงไหน ชีวิตก็ไม่

ยุ่งยากอะไร ทำไมเราจึงไม่ตัดใจ เมื่อใดเราจะทำได้สักที คิดได้ตั้งนั้นแล้วจึงเริ่มตั้งแต่วันนั้นก่อนที่ใครจะเป็นอะไรไปก่อน พอข้าพเจ้ากลับจากขอนแก่นถึงชลบุรี (๑๑ ธ.ค.๔๘) จึงได้เริ่มลงมือปฏิบัติที่บ้านเป็นครั้งแรก โดยใช้รถมาอยู่ ใช้สวรรค์มาอ้าง เพื่อให้ลูกสาวของข้าพเจ้าปฏิบัติด้วยกัน

จากวันนั้นถึงวันนี้ ครอบครัวน้อยๆของข้าพเจ้าซึ่งแม่จะมีกันแค่สองคนแม่ลูก ก็อบอุ่นไปด้วยแสงแห่งธรรม ธรรมเนียมทำให้ข้าพเจ้าทำหน้าที่ได้อย่างดีที่สุด อย่างที่ควรจะเป็น ไม่ว่าจะทำหน้าที่ลูกที่ซักชวนนำพาหรือจัดกิจกรรมครอบครัวให้แม่ได้เห็นแสงธรรมด้วยกัน ทำหน้าที่ครูผู้สอนเต็มกำลังสติปัญญา รักและปรารถนาดีต่อเด็กประหนึ่งว่าเป็นลูกของข้าพเจ้าเอง ทำหน้าที่แม่ที่ชี้ทางสว่างให้แก่ลูก

ในช่วงเปิดเทอมครอบครัวเรามีสองคนแม่ลูก แต่พอปิดเทอมเราจะกลับบ้านขอนแก่น ครอบครัวเราจะใหญ่ขึ้น ลูกของข้าพเจ้าก็จะมีคุณยาย คุณลุง คุณป้า และญาติพี่น้อง ซึ่งช่วงเดือนเมษานั้นเราไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหน ข้าพเจ้าจะเข้าๆออกๆ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ดั้นเดือนไปส่งลูกกับหลานเข้าโครงการธรรมธรรม ไปรับลูก-หลานกลับบ้าน ตัวของข้าพเจ้าก็ไปเข้าโครงการแสงธรรมนำชีวิต รุ่นประชาชนทั่วไป ต่อจากนั้นช่วงหลังสงกรานต์ปลายๆเดือนก็จะเป็นแสงธรรมรุ่นเยาวชน ข้าพเจ้าไปส่งหลานชาย ซึ่งข้าพเจ้ามีความสุขมาก เรียกกันว่าบุญบังเทิงเลยทีเดียว ครอบครัวใหญ่ของเรารักใคร่กลมเกลียวกันมากขึ้น เราสัญญากันว่าถึงเรามีคมาแต่เราจะสว่างไป การดำเนินชีวิตของเราเป็นปกติสุข ความสุขเกิดจากธรรมลุ่มลึกเย็นใจเช่นนี้เองหนอ

ขออำนาจจากกุศลกรรมที่ข้าพเจ้าได้สั่งสมมาจากอดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ และ
ขออาราธนาคุณพระ ศรีรัตนตรัย โปรดปกป้องคุ้มครองพระธรรมสิงหบุราจารย์(
หลวงพ่ोजรัญ) ที่เคารพบูชาของข้าพเจ้าตลอดไปด้วยเทอญ